

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **B. S.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Knickou,
se sídlem Tyršova 1434/4, 405 02 Děčín I,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017, č. j. 1170/DS/2017,
JID: 52511/2017/KUUK/Bla,**

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 31. 3. 2017, č. j. 1170/DS/2017, JID: 52511/2017/KUUK/Bla, a rozhodnutí Magistrátu města Děčín, ze dne 31. 10. 2016, č. j. MDC/103294/2016, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 31. 3. 2017, č. j. 1170/DS/2017 v celém jeho rozsahu, jakož i rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 31. 10. 2016, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

MDC/103294/2016 (dále jen „správní orgán I. stupně“). Rozhodnutím žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod č. 4 a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 4 a ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu jednak tím, že dne 17. 5. 2016 v 08:58 hodin na silnici č. 1/13 v obci Ludvíkovice, směr jízdy na Huntířov, jako řidič motorového vozidla tovární značky VW, registrační značky „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 14 km/h (maximální dovolená rychlost v místě 50 km/h), tj. přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a jednak tím, že výše uvedené vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly (platnost do 12. 5. 2016), tj. přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobce se zároveň domáhal, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, neboť je založeno na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce byl uznán vinným z porušení ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jelikož jím řízené vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Žalobce nezpochybňuje správnost učiněných skutkových zjištění, namítá však, že za výše popsané jednání byl již jednou ve správním řízení příkazem ze dne 2. 6. 2016, č. j. MDC/55209/2016, uznán vinným a byla mu jako provozovateli předmětného vozidla uložena pokuta ve výši 500 Kč. Žalobce toto rozhodnutí akceptoval a jemu uloženou sankci již řádně uhradil. Má za to, že v daném případě je dána totožnost skutku i totožnost osoby (rozlišení mezi provozovatelem a řidičem je jen formální a nemění nic na faktické identitě trestaného), proto došlo ze strany správních orgánů k dvojímu trestání téhož jednání, v čemž spatřuje porušení čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25. Tvrzení správního orgánu, že se má jednat o dvě naprosto rozdílné osoby na základě formálně odlišných právních kategorií, kdy jednou je osoba identifikována datem narození a podruhé identifikačním číslem, považuje žalobce za obcházení výše zmíněného principu. Žalobce je toho názoru, že řízení předcházející napadenému rozhodnutí je rovněž zatíženo vadou, neboť žalovaný opomenul doložení rozhodnutí, kterým byl žalobce již jednou trestán, nijak se nevypořádal s námitkou žalobce ve smyslu *ne bis in idem* a ani neodůvodnil, proč se jeho závěr zásadně liší od soudní praxe.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dvou přestupků, a to podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod č. 4 a dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Právní zástupkyně žalobce tedy neuvedla žádnou skutečnost, z níž by vyplynulo, že by žalobce nemohl porušit povinnost stanovenou v ust. § 18 odst. 4 téhož zákona. Co se týče porušení ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tak toho se dopustil žalobce tím, že jako řidič užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, což není ani žalobcem zpochybňováno. Žalobce však rovněž porušil ust. § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a ozměně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, čímž se jako provozovatel vozidla dopustil správního deliktu jako fyzická osoba podnikající. V rozhodnutí je formálně uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku za řízení vozidla, které nesplňovalo technické podmínky, ale nebyl za to trestán. Žalobci byla uložena sankce za překročení rychlosti, a to na samé spodní hranici zákonem stanovené sazby. Z toho je patrné, že správní orgán nepřihlížel k jízdě s vozidlem, které nesplňovalo technické podmínky. Dle žalovaného tedy neexistuje důkaz, že by byl žalobce trestán dvakrát za stejný skutek. Pokud by tomu tak bylo, bylo by to uvedeno minimálně v odůvodnění, a sankce by byla vyšší než při samé spodní hranici. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí byla vydána na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

4. V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že zásadu *ne bis in idem* nelze redukovat na zákaz dvojího potrestání, naopak z výkladu právních předpisů jasně vyplývá, že se jedná o zákaz dvojího stíhání. Napadené rozhodnutí je tedy vadné proto, že uznává žalobce vinným za jednání, za které již byl jednou vinným uznán a sankcionován. Tvzení žalovaného, že žalobce nebyl již v novém řízení za dané jednání trestán, nemění nic na nezákonnosti rozhodnutí. Znamenalo by v podstatě, že lze být uznán vinným za totožné jednání ve více řízeních, pokud to nemá dopad na udělenou sankci. Navíc tvrzení žalovaného o nulovém potrestání žalobce za dané jednání je pouhou hypotézou, když v rozhodnutí je výslovně uvedeno, že sankce je uložena za „uvedené přestupky“, tudíž při ukládání pokuty se zjevně počítalo s obojím jednáním. Žalobce i nadále trval na podané žalobě.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 17. 5. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 17. 5. 2016 v 8:58 hodin na silnici č. I/13 v obci Ludvíkovice u č.p. „X“ tím, že řídil osobní motorové vozidlo Volkswagen Caddy 2KN, reg. zn. „X“, a byla mu změřena rychlost 67 km/h silničním laserovým rychloměrem Microdigicam, po odečtu radarové tolerance 64 km/h, v obci na max. povolené rychlosti 50 km/h, přičemž následně provedenou kontrolou technického stavu byla zjištěna neplatná technická prohlídka na vozidle od 12. 5. 2016. Žalobce na místě, kde byl policejní hlídkou zastaven, uvedl, že trvá na projednání na úřadě, jelikož nechce zase přijít o body. Ze záznamu o přestupku ze dne 18. 5. 2016 a z přiložených fotografií vyplývá, že vozidlu Volkswagen Caddy, reg. zn. „X“ byla naměřena dne 17. 5. 2016 v 8:58 hodin na silnici č. I/13 rychlost 67 km/h, přičemž v daném místě je stanoven rychlostní limit 50 km/h, obsluhu radaru prováděl pprap. L. P. Z údajů registru vozidel týkajících se vozidla reg. zn. „X“ vyplývá, že dne 12. 5. 2016 vypršela platnost technické prohlídky vozidla. Příslušník Policie ČR L. P., který provedl výše uvedené měření, je držitelem osvědčení k obsluze laserového měřiče (osvědčení č. 0190/09) a použité měřicí zařízení mělo ke dni provedení měření platné ověření a mělo požadované metrologické vlastnosti (ověřovací list č. 8012-OL-70324-15 ze dne 21. 10. 2015 vydaný Českým metrologickým institutem).
8. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 3. 6. 2016 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, č. j. 55571/2016, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, a přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tj. užití vozidla, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem - užití vozidla bez platného osvědčení o technické způsobilosti. Žalobce vůči tomuto příkazu podal odpor a v rámci následného přestupkového řízení prostřednictvím své právní zástupkyně namítal, že mu jako provozovateli vozidla byla již pravomocným příkazem ze dne 2. 6. 2016, č. j. MDC/55209/2016, uložena pokuta 500 Kč za užití vozidla bez platného osvědčení o technické způsobilosti. Kdyby mu tedy byla uložena pokuta i v projednávané věci, došlo by k porušení zákazu dvojího trestání dle čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť je bezpochyby dána totožnost skutku i totožnost osoby. Přes žalobcovu argumentaci však správní orgán I. stupně vydal dne 31. 10. 2016 výše citované rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným jednak za překročení nejvyšší dovolené rychlosti a jednak za užití vozidla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bez platného osvědčení o technické způsobilosti, kdy toto rozhodnutí pak žalovaný v rámci odvolacího řízení bez dalšího potvrdil žalobou napadeným rozhodnutím.

9. V dané věci se účastníci řízení neshodli v právním posouzení otázky, zda lze za totéž jednání tutéž osobu, jednou jako fyzickou osobu a podruhé jako fyzickou osobu podnikající, sankcionovat za přestupek a zároveň za jiný správní delikt. Další žalobní bod pak představovala otázka procesních vad žalovaného v řízení, kdy nepřihlédl k doloženému rozhodnutí, že žalobce byl již za uvedené jednání jednou trestán, nevypořádal se s námitkou žalobce spočívající v porušení principu „ne bis in idem“ a rovněž neodůvodnil, proč se svým rozhodnutím odchýlil od ustálené soudní praxe. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána důvodně.
10. Pro vyhodnocení předmětné žaloby má význam díkce ust. § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, podle kterého přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.
11. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
12. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto zvláštním právním předpisem je mj. zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“).
13. Dle ust. § 83a odst. 1 písm. m) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 5. 2017, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel silničního vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. a) provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu.
14. Z citovaných ustanovení vyplývá, že za jednání, kterým je uvedeno do provozu na pozemních komunikacích vozidlo, které je k jeho provozu technicky nezpůsobilé, může být spáchán fyzickou osobou přestupek, zatímco právnická osoba či fyzická osoba podnikající může tím samým jednáním naplnit skutkovou podstatu správního deliktu. Za přestupek je přitom možné posuzovat pouze takové zaviněné jednání, které není kvalifikováno jako jiný správní delikt podle zvláštních právních předpisů.
15. K dané problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že bylo opakovaně judikováno, že zásadu *ne bis in idem*, tedy právo nebýt souzen či potrestán dvakrát za týž čin je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech, přičemž odkázal na obdobné závěry Nejvyššího správního soudu prezentované rozsudkem ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010-74, dostupném na www.nssoud.cz, kterým bylo konstatováno, že stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích. Pokud však panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, uplatní se zásada *ne bis in idem*. Podstatou skutku je právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Teprve odlišnost v právně významném následku jednání zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení. Ve shora uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě, kdy mezi oběma rozhodnutími panuje soulad mezi popisem skutku ve výrokových částech obou rozhodnutí, konkrétní skutkové okolnosti se týkají téhož obviněného a jsou neoddělitelně spjaty v místě a čase, je totožnost skutku dána.

16. Krajský soud neshledal důvody, proč se od právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlit, a proto jej aplikoval v projednávané věci obdobně. V dané věci není mezi účastníky žádného sporu ohledně toho, že žalobce byl pravomocně uznán vinným ze správního deliktu spočívajícího v tom, že dne 17. 5. 2016 v 08:58 hodin na silnici č. I/13 v obci Ludvíkovice jako provozovatel vozidla tovární značky VW, reg. zn. „X“ provozoval na pozemních komunikacích vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu (nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti), a to příkazem ze dne 2. 6. 2016, č. j. MDC/55209/2016, který nabyl právní moci dne 28. 6. 2016. V souladu s výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu pak lze konstatovat, že napadeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku za totožný skutek. Skutečnost, že v případě přestupku je koncipována odpovědnost fyzické osoby, zatímco v případě správního deliktu je koncipována odpovědnost fyzické osoby podnikající resp. právnické osoby, není v projednávané věci, kdy se jedná o tutéž osobu, pro posouzení totožnosti skutku relevantní.
17. Lze tedy uzavřít, že žalovaný pochybil, pokud zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který vydal rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným za porušení § 5 odst. 1 písm. a) za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tj. za užití vozidla bez platného osvědčení o technické způsobilosti, neboť již v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (31. 10. 2016) byl žalobce za totéž jednání uznán pravomocně (28. 6. 2016) vinným ze spáchání správního deliktu.
18. Žalovaný nemohl v řízení před soudem s úspěchem argumentovat, že v žalobou napadeném rozhodnutí a jemu předcházejícím rozhodnutí je jen formálně uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku za řízení vozidla, které nesplňovalo technické podmínky, když za to nebyl trestán, jelikož žalobci byla uložena sankce za překročení rychlosti na samé spodní hranici zákonem stanovené sazby, z čehož by dle žalovaného mělo být patrné, že správní orgán nepřihlížel k jízdě s vozidlem, které nesplňovalo technické podmínky. Nic takového z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyplývá, neboť obě rozhodnutí shodně pojednávají ve výrokových částech, a to pokud se jedná o skutkové a právní závěry, o dvou svébytných přestupcích [překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h a užití vozidla bez platného osvědčení o technické způsobilosti], jimiž byl žalobce těmito správními orgány uznán vinným. Rovněž odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pojednávají o obou přestupcích, jimiž byl žalobce těmito správními orgány uznán vinným – rozhodnutí správního orgánu I. stupně: např. str. 8 odst. 3 „(s)právní orgán také prokázal, že obviněný se současně dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. k), ... užití vozidla bez platného osvědčení o technické způsobilosti...“; rozhodnutí žalovaného: např. str. 1 odst. 1 „Magistrát města Děčín... uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu...“, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dále např. str. 4 odst. 4 „*Krajský úřad dospěl nezávisle na hodnocení správního orgánu I. stupně k závěru, že ... skutkové podstaty přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byly žalobcovým protiprávním jednáním naplněny*“.

19. Soud proto s ohledem na výše uvedené shledal námitku žalobce důvodnou, neboť napadeným rozhodnutím jakož i rozhodnutím správního orgánu I. stupně došlo k porušení principu zákazu dvojího trestání zakotveného v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, jakož i čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, což způsobuje jejich nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.
20. Dále soud uvádí, že dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 s. ř.
21. Dle ust. § 50 odst. 1 s. ř. podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
22. K žalobcově druhé námitce týkající se nepřihlédnutí správního orgánu k jím předkládanému rozhodnutí a nevypořádání se s jeho námitkami v řízení před správním orgánem, soud uvádí následující. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se námitkou žalobce ohledně porušení zásady zákazu dvojího trestání sice zabýval, nicméně žalovaný považoval námitku žalobce chybně za nedůvodnou a neopodstatněnou, neboť dle jeho přesvědčení z předloženého spisového materiálu nevyplyvalo, že by měl být žalobce trestán dvakrát za stejný přestupek. Soud po prozkoumání spisového materiálu poskytnutého správním orgánem v projednávané věci však zjistil, že příkaz ze dne 2. 6. 2016, č. j. MDC/55209/2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu jako fyzická osoba podnikající, není obsahem správního spisu zn. 51335/16, když je založen v samostatně vedeném správním spise zn. 51336/16. Žalobce s ním ani nebyl, jak vyplývá z obsahu správního spisu zn. 51335/16, jako s podkladem pro rozhodnutí seznámen. Pokud tedy žalovaný při posouzení námitky žalobce ohledně porušení zákazu dvojího trestání vycházel toliko z obsahu spisu zn. 51335/16, nelze než konstatovat, že vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu věci a došlo tak k porušení ust. § 3 s. ř. Žalovaný nechť v dalším řízení provede v souladu s ust. § 53 s. ř. důkaz výše zmíněným pravomocným příkazem.
23. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve výroku I. rozsudku zrušil pro jejich nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
24. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 9 300 Kč za 3 úkony právní služby právní zástupkyně žalobce Mgr. Martiny Knické, a to po Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), sepis repliky – § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 900 Kč za 3 s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky, a z částky 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. června 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.